

Въ разлжка.

Цѣфти на двора бѣлото кокиче,
върбата спусна златоресь,
но ти отколе другъ обичашъ,
на други се усмихвашъ днесъ.

И туй, което бѣше нѣвга мое,
сега за други тамъ цѣфти,
и клетвитѣ предъ аналоя
отново ще повтаряшъ ти.

А тукъ е пусто както бѣше
преди обруката ми съ тебъ,
и моя день е безутешенъ
и черната ми скръбъ расте.

На двора цѣфна бѣлото кокиче,
върбата спусна златоресь,
защо—уви—сѣмъ тѣй самичкъ,
защо си чужда радость днесъ?...